

**Kroniek nr: 17 van “Innemend Italië” op 737 ex.
Mijmeringen, bedenkingen, mededelingen, schrijfsels...**

“VAGABONDARE” ten zw van PARMA

Halverwege tussen Piacenza en Parma op zo’n 15 km ten zuiden van de S9 ligt Castell’Arquato. Het plaatsje telt nog geen 5000 inwoners maar wordt toch vereerd met een Oranje Wimpel. De Bandiera Arancione is een erkenning van de Touring Club Italiano voor een stadje met minder dan 15000 inwoners dat zich op toeristisch vlak verdienstelijk en aantrekkelijk maakt. Authenticiteit en gastvrijheid moeten er hoog in het vaandel staan.

MIDDELEEUWS FILMDECOR

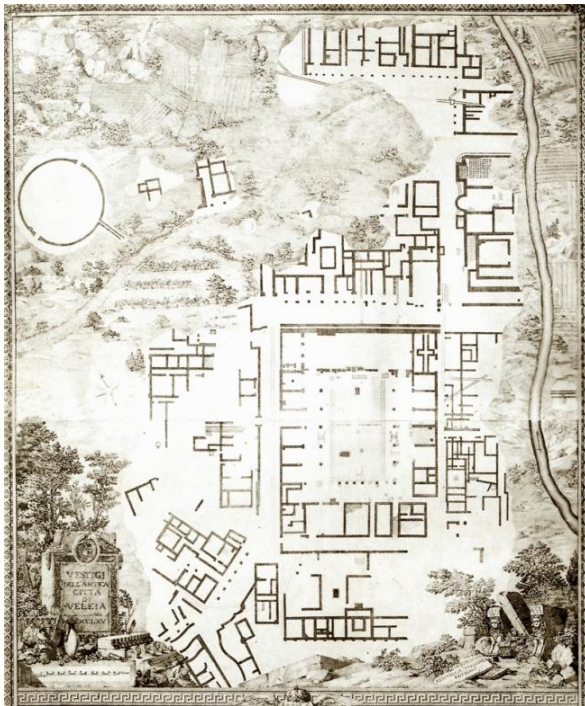

Castell’Arquato behoort tot de meer dan 200 plaatsen die deze onderscheiding hebben ontvangen. Dit heeft het volledig te danken aan de bovenstad. Ideaal is het de wagen beneden achter te laten en de klim tot boven te voet te ondernemen. Je slentert door middeleeuwse straatjes of langs een bosrijk pad tot boven.

Op de Piazza del Municipio waant men zich in het decor van een of andere middeleeuwse film. Het ademt nog steeds de politieke en religieuze macht uit van vroeger. Vooreerst is er de prachtige, zuiver romaanse kerk, toegewijd aan Maria. Ze wordt geflankeerd door het Palazzo Pretorio met een aardige overdekte buitentrapp. Overal ontdek je leuke details. Aan de andere zijde van de kerk rijzen de ruïnes op van wat eertijds een burcht was. Deze werd echter nooit bewoond maar had enkel een uitkijk- en verdedigingsfunctie. Een ophaalbrug en een ijzeren hekwerk smijten je zo terug in de feodaliteit.

EEN WATERRESERVOIR OF TOCH EEN AMFITHEATER?

Iets verderop in de groene heuvels ligt **Velleia Romana**, een van de belangrijkste Romeinse archeologische sites van Emilia-Romagna. Vooral in het begin van de keizertijd was het een rijk commercieel, thermaal en agrarisch centrum. De opgravingen tonen vandaag nog restanten van bewoning, het forum en een basilica. Alles ademt een idyllische sfeer uit. In de middeleeuwen was het een rustplaats voor de pelgrims die zich over een variante van de Francigena naar Rome begaven. De site wordt verrijkt met een klein museum.

Plan van Velleia uit 1765 met de "cisterna" linksboven

Foto rechtsonder: gerestaureerde arena

Achter een kerkje treffen we de mooi gerestaureerde arena aan. Maar hier rijzen toch wel wat vraagtekens op. Vooreerst zijn er de zeer geringe afmetingen, bij de allerkleinste die we ooit hebben gezien in Italië (zie ook info over Egnazia in Kroniek 14). Daarnaast toont een plattegrond van de site uit 1765 op die plaats een volmaakte cirkel met vermelding "cisterna". Hebben overijverige archeologen bij de reconstructie hier hun wensen voor werkelijkheid genomen?

BARDONE, EEN ONBEKEND PARELTJE

Van Parma naar Cinque Terre loopt de N62 parallel naast de A15, maar belangrijker is dat deze voor een deel de historische pelgrimsroute Via Francigena richting Rome

volgt. Wie zich de moeite getroost om af en toe van die N62 af te wijken om op de eeuwenoude weg naar getuigenissen uit de middeleeuwen te zoeken moet beslist even een omweg maken naar **Bardone**. Het dorpje kent hoop en al 20 huizen, maar bezit een juweel van een romaans kerkje dat teruggaat tot de 11de eeuw. Onlangs werd het volledige gerestaureerd.

Meestal is de kerk gesloten, maar de sleutel vraag je bij de overbuur. Binnen ontwaart zich een schat aan vroeg-romaanse beeldhouwkunst die je een paar ogenblikken sprakeloos laat staan. Dat had je hier echt niet verwacht.

Als voorbeeld nemen we een basreliëf dat ooit deel uitmaakte van een Romeinse sarcofaag. Vakkundig werden de "heidense" afbeeldingen weggekapt om ruimte te maken voor christelijke motieven. Centraal herkennen we de kruisafname, links worden de drie wijzen door een engel naar de Christusfiguur geleid en rechts merken we een andere engel op die Adam en Eva uit het paradijs verjaagt. Alleen de rijkste musea bezitten dergelijke sculpturen. Daarvoor gaat een mens naar Italië. Zelfs de pelgrims wisten het al.

Deze vervolgden hun weg naar het zuiden, naar Rome, hun eindbestemming. Maar eerst moesten ze de Tyrreense Zee bereiken in de buurt van La Spezia. De weg ging over de **Passo della Cisa**, 1041 meter boven zeeniveau. Daar ligt vandaag de grens

tussen Emilia-Romagna en Toscane. Links vind je een klein winkeltje waar ook een even kleine bar aan verbonden is. Voor vele pelgrims, te voet of per fiets, een welgekomen rustpunt. De wandelroute verdwijnt daarna in de heuvels, de fietser volgt de asfaltweg. Beiden hebben één zekerheid. Vanaf hier gaat het steeds bergaf.

Marc Vandebon

Auteur van "Innemend Italië"

marc.vandebon@telenet.be

www.innemenditalie.be

Avondvullende voordrachten:

- Rome, andere paden
- Innemend Italië

Info op aanvraag

